

Een dag Orchideeëntuin (Ben Stikvoort)

Twee maanden stond de tuin in het Gerendal weer open voor ieder die de wonderlijke orchideeën en de talrijke andere planten, bloemen en grassen wilde zien. Hoor en geniet het gefluit van de vogels. In de morgen kun je begroet worden door een waar ochtendconcert. En dan de vlinders die je begroeten en fladderen van bloem naar bloem. Een lustoord voor de natuurliefhebber en het is te wensen dat steeds meer mensen oog krijgen voor en oog krijgen voor hun omgeving en zo de smaak van de natuur willen proeven.

Een van die bijzondere plekken in het Limburgse land is de orchideeëntuin. Helaas is het weergesloten. Bent u er nog niet geweest? Kom dan volgend jaar in de maanden mei en juni genieten van een stuk uniek natuurschoon. Opmerkelijk hoeveel mensen er komen van heinde en verre tegenover betrekkelijk weinig mensen uit onze streek. Laat ik niet klagen en u liever bij de hand nemen en met mijn stok wijzen op enkele schoonheden.

Het lijkt vandaag wel een onderwijsdag. Reeds vroeg komen er mensen uit Huizen, in het Gooi. Ze komen elk jaar en willen een verhaal horen over een of andere plant, bloem of boom. Ik loop met hen slechts een paar passen van het informatiebord, dan reeds sta ik stil. Inmiddels sloot een man en vrouw zich bij ons aan.

Ik ga door mijn knieën en buig voor het Kruisbladwalstro. Zoals u begrijpt geen orchidee, maar lid van de uitgebreide Walstrofamilie. Ik neem een takje tussen mijn vingers en toon hen de vier blaadjes in de vorm van een kruis en zie: uit de oksel van het kruis bloeien minieme gele bloempjes. Nooit gezien zeggen de Huizenaren. Dat klopt want slechts op enkele plaatsen is deze plant te vinden. Een kale steel waar op enige afstand zo'n kruis is gegroeid. Zou dat een symbool kunnen zijn? Ik kijk mijn toehoorders eens aan en denk, zou ik het op deze zonnige morgen vertellen welk symbool ik er in zie? Hun vragende gezichten voeren mijn verhaal verder. Kijk, de kale groene steel is onze levensweg. En wie je ook bent, jong of reeds op jaren, rijk of arm, gezond of met wat kwalen, ieder zal het kruis op zijn weg ontmoeten. Hoe ga je er mee om? Bij de pakken neerzitten? Of wil men het dragen en uitzien naar zoveel moois dat nog te genieten valt, zoals een bloem die uit het

lijden te voorschijn treedt. We staan op, want ook mijn toehoorders hadden de knieën gebogen. Dank u, zei de laatst bijgekomen man. Ik vertel het deze week nog aan mijn leerlingen op de school in België.

En een uur later komen maar liefst veertig jongens en meisjes de tuin in met twee onderwijzers. Ik dacht, nu wordt het opletten geblazen. Kinderen een hele dag zo maar buiten op smalle paadjes met een keur aan bloemen. Maar wat ervaar ik? Allen zijn met een dictaatschrift en pen gewapend en gaan ze de paden op en af. Geen stoeipartij, geen ravotten en planten beschadigen. Een compliment aan de onderwijzers.

Nu waren er drie soorten kinderen. Groep een had het wel snel gezien en was na tien minuten beneden en zocht een plek in de schaduw van de kersenboom. Groep twee deed er aanzienlijk langer over, maakte hier en daar aantekeningen om dan ook de schaduw op te zoeken en in onze hut hun veldflessen met water te vullen.

En dan groep drie, een kleine groep weliswaar. Soms kropen ze op de grond om de kleine orchideebloemen goed te kunnen zien. Vooral bij de witte Bergnachtorchis werd vrij lang stilgestaan en ze discussiëren over het aantal bloemen aan een steel. Een meisje was favoriet. Ze had er geruime tijd over gedaan de tuin te verkennen. Nu stond ze stil bij het Kruisbladwalstro. De anderen waren eraan voorbij gelopen. Zij tuurde naar dit natuurkunstwerkje. Ik stapte op haar af en vertelde wat dat was en liet ook haar de schoonheid van deze plant zien. Ze noteerde alles in haar dictaatschrift.. Even later wees ik de

onderwijzers op de aandacht van het meisje. Morgen moeten de kinderen van de school van Hulsberg een verslag inleveren over hun bevindingen op onze tuin in het Gerendal.

Later op de dag nog meer leraren die twee dagen per jaar extravrij mogen nemen om de natuur te verkennen. Ze hadden dit jaar gekozen voor onze tuin en wisten reeds het nodige. Toch konden ze hun ogen scherpen aan het Geel Hartje, zo klein maar zo fijn. Ruiken deden ze aan de geurende Wilde Marjolein, reeds bij de oude Grieken gebruikt als schoonheidsmiddel. De schone godin van de liefde, Aphrodite, in een schelp geboren vol met schuim en marjoleinsap zo vertelt ons de mythe. Ze trouwde met de schoonste man, Adonis. Hun huwelijksteken was de Marjolein. De leraren namen het verhaal in zich op en te zijner tijd zullen kinderen dat verhaal horen en hopelijk komen ze volgend jaar kijken in de tuin met zoveel kostelijkheden. Wellicht komt u ook eens om te zien, te horen en te ruiken.